

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxx**
zastoupená advokátem JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Dvořákova 1624, Úvaly

proti

žalované: **Státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2021, č. j.: MPSV-2021-183075-332/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky (dále také jen obecně „služební funkcionář“) o převedení na jiné služební místo ze dne 7. října 2021, čj. UPCR-2021/102390-78099815. Rozhodováno bylo podle ust. § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státní službě“), žalobkyně byla převedena na služební místo xxx.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu, namítala nejprve jeho nicotnost, eventuálně nezákonnost, a domáhala se buď prohlášení nicotnosti, nebo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnila tyto žalobní body.

[3] Tvrdí, že nebyla ze služebního místa, které dosud zastávala, řádně odvolána, proto nejsou splněny zákonné podmínky pro její převedení na jiné služební místo, přičemž považuje rozhodnutí o jejím odvolání ze služebního místa za nicotné (pozn. soudu – toto správní rozhodnutí je rovněž napadeno žalobou u zdejšího soudu a věc je vedena pod sp. zn. 11 Ad 17/2021, do dne vyhlášení rozsudku v této věci jedenáctý senát zdejšího soudu ve své věci dosud nerozhodl). I toto napadené a prvostupňové správní rozhodnutí považuje za nicotné z důvodu právní či faktické neuskutečnitelnosti; namítá, že nicotnost prvostupňového správního rozhodnutí měla prohlásit žalovaná i bez návrhu, čímž je nicotné i napadené správní rozhodnutí. Vadu prvostupňového rozhodnutí spatřuje v tom, že služební orgán žalobkyni převedl na služební místo v důsledku odvolání ze služebního místa představeného, což provedl rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, ačkoliv změna systemizace služebních a pracovních míst byla podle usnesení vlády České republiky ze dne 21. 6. 2021 nabyta účinnosti až dne 1. července 2021. Žalobkyně tak byla ze služebního místa představeného odvolána dříve, než usnesení vlády nabylo účinnosti.

[4] Dále namítá, že nebyla seznámena s konkrétním zněním změny systemizace, když ta nebyla ke dni jejího odvolání z místa představeného ani zveřejněna na webových stránkách ministerstva vnitra. Poukazuje na průběh přípravy systemizace i na to, že procesy na konkrétním služebním úřadě mohou být motivovány i něčím jiným, než snahou o efektivní fungování státní služby, konkrétně zmínila zákaz diskriminace, kterou spatřuje v postupu jejího odvolání ze služebního místa. Tu spatřuje v selektivním služebním přístupu a dehonestaci své osoby ze strany svého nadřízeného, když nejprve byl vůči ní zneužit institut služebního hodnocení za rok 2019 a 2020. To spatřuje i v tom, že xxxx. Podle názoru žalobkyně tyto změny její nadřízení činí z důvodu neadekvátních požadavků zaměstnanců pracoviště, aniž by bral v úvahu dostupnost veřejných služeb pro klienty (kancelář v budově v 1. patře bez výtahu, obtížně dostupná např. pro maminky s dětmi, nedůstojné čekání klientů v úzké chodbě, kde jsou maximálně 4 židle). Žalobkyně dále napadá své služební hodnocení za rok 2020, které xxxx.

[5] Žalobkyně dále nesouhlasí se zdůvodněním změny systemizace ve smyslu potřeby racionalizace a nastavení efektivního řízení, neboť v rámci krajské pobočky zůstala zachována mnohem menší samostatná oddělení kontaktního pracoviště, a po 1. 7. 2021 se projevilo to, že zrušením samostatného oddělení nedošlo k optimalizaci nastavených procesů, naopak dochází k neefektivnímu vynakládání finančních prostředků na provozní výdaje (např. svoz pošty), prodloužení lhůty správních řízení, neřešení provozních záležitostí na pracovišti v Soběslavi. Rovněž namítá, že s ní změna systemizace nebyla řádně projednána, kdy o něm byla informována dne 27. 5. 2021, ale nemohla se k němu vyjádřit; zápis z ústního jednání byl sepsán dopředu a žalobkyni předán, že má podpisem stvrdit jeho převzetí. Uvádí, že žádné jiné samostatné oddělení kontaktního pracoviště v rámci České republiky nebylo zrušeno, kromě místa žalobkyně, kdy toto kontaktní pracoviště v rámci krajské pobočky patřilo k největším. Rovněž nedošlo ke změně Organizační řádu Úřadu práce České republiky.

[6] Všechny tyto skutečnosti vedou žalobkyni k názoru, že zrušením služebního místa představené bylo diskriminační a došlo jím k porušení ust. § 98, § 79 odst. 2 písm. h) a j) zákona o státní službě.

[7] Dále žalobkyně uvádí, že je sporné, zda usnesení vlády o systemizaci lze považovat za úkon, který je podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, přičemž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, čj. 3 Ads 190/2019-47, k čemuž navrhovala provedení listinných důkazů.

[8] Žalobkyně konkrétně napadá rozhodnutí z důvodů nesrozumitelnosti a zastává názor, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Poukazuje na závěr na straně 4 napadeného rozhodnutí, že jde o druhé rozhodnutí věci, když původní bylo zrušeno pro rozpor s právními předpisy, proto by podle jejího názoru nemělo být odkazováno na jeho odůvodnění a to převzato do odůvodnění tohoto napadeného rozhodnutí. Dále není patrné, jak bylo naloženo s námitkami žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí, což rovněž považuje za vadu řízení, k nepřezkoumatelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí poukazuje na správní judikaturu. Konkrétněji uvádí, že v bodě 6) odvolání argumentovala tím, že s ní převedení na jiné místo nebylo projednáno, bylo provedeno rychle, což v ní evokuje podezření na účelovost celého postupu. Ačkoliv je pozice, na níž byla převedena, zařazena v xxxx třídě a pro výkon této činnosti je vyžadováno vysokoškolské vzdělání, tak tomu neodpovídá náplň práce (např. kontrola školicí místnosti, zda je řádně označena logem, ověření totožnosti lektora a účastníků školení, kontrola evidence docházky apod.), k čemuž nemusí být vyžadováno vysokoškolské vzdělání. Za znevážení své dosavadní práce považuje vyjádření, že tyto činnosti rovněž dosud vykonávala. Poukazuje na svou 24 letou praxi a vzdělání. Ze závěru žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s argumentací článkem 45 Metodického pokynu náměstka ministerstva vnitra pro státní službu, neboť ten není právním předpisem ani rozhodnutím, které by bylo závazné.

[9] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech obsahově odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.

[10] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud neprováděl dokazování listinami, které žalobkyně uváděla v žalobě, neboť buď se jedná o podklady, které jsou součástí správního spisu, nebo se jedná o skutečnosti, které podle názoru soudu nemohou zvrátit napadené rozhodnutí z hlediska jeho soudního přezkumu (jak je uvedeno dále v odůvodnění tohoto rozsudku při konkrétním posouzení žalobních bodů), nebo se jedná o skutečnosti, které jsou známy jinak než dokazováním (usnesení vlády o změně systemizace).

[11] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že rozhodnutím ze dne 29. června 2021, čj. UPCR-2021/69532-78099802, rozhodl služební orgán o odvolání žalobkyně ze služebního místa představeného, toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. července 2021, důvodem pro odvolání ze služebního místa byla skutečnost, že služební místo bylo zrušeno s ohledem na usnesení

vlády č. 558 ze dne 21. června 2021 s účinností od 1. července 2021. V návaznosti na tuto systemizaci vydal služební orgán služební předpis č. 5/2021 s účinností rovněž od 1. července 2021, v části třetí tohoto předpisu je služební místo žalobkyně identifikované jako zrušené bez náhrady. V rámci tohoto předpisu bylo zrušeno dalších 6 služebních míst bez náhrady, 41 služebních míst zrušeno a zřízeno 41 služebních míst, o tom byla žalobkyně informována v rámci ústního jednání, z něhož byl pořízen záznam dne 27. května 2021. V rámci této změny bylo nejen zrušeno služební místo, ale celé samostatné oddělení xxxxxx změna byla odůvodněna potřebou racionalizace pracoviště za účelem dosažení efektivního řízení zabezpečovaných agend, optimálního rozvržení vytíženosti, flexibilní zastupitelnosti a zajištění nové agendy náhradního výživného. Dne 30. června 2021 vydal služební orgán rozhodnutí o převedení na nové služební místo, v odvolacím řízení k odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání, z důvodu procesních pochybení. Ač bylo rozhodnutí zrušeno, odvolací orgán se vypořádal s námitkami žalobkyně, které zůstávají i v nově podaném odvolání téměř totožné, a je tedy možné na odůvodnění předchozího odvolacího rozhodnutí odkázat, nicméně vypořádání bude uvedeno dále, odvolací orgán se zevrubně vyjádří především k těm námitkám odlišným od původního odvolání, či k doplnění námitek původně vznesených. K namítanému diskriminačnímu přístupu je odkázáno na rozsah přezkumu tohoto typu rozhodnutí, v tomto smyslu je zmíněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2019, čj. 8 Ads 301/2018-45, kdy jak systemizace míst schválená vládou, tak i ostatní organizační dokumenty, jsou pro služební orgán závazné. Dále je k námitce ohledně omezování práv státního zaměstnance uvedeno, že tato námitka nemůže být součástí odvolacího přezkumu, neboť s věcí nesouvisí, podání stížnosti je právem zaměstnance a jedná se tak o jiné řízení.

[12] V odůvodnění je dále uvedeno, že služebnímu orgánu nevyplývá povinnost předchozího projednání převedení na jiné místo, v daném případě k této možnosti nedošlo z časového důvodu, je podpůrně odkázáno na v žalobě zmíněný článek 45 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále také jen „*metodický pokyn*“). Rozsah stanovené služební doby se nemění, všechny instrumenty sladění a pracovního života jsou zachovány.

[13] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že vhodnost převedení byla posuzována s ohledem na článek 63 metodického pokynu. Žalobkyně je převáděna na služební místo, na něž dosahuje vysokoškolské vzdělání, je zařazeno v xxxx třídě (tedy ve shodné, jako doposud), služba je vykonávána v oboru služby 17 (zaměstnanost), tedy rovněž shodný obor služby, výkon služby bude v rámci stejného úřadu se zachováním služebního místa v Soběslavi. Schopnosti dosud získané tak bude moci žalobkyně využít na novém služebním místě, kde bude vykonávat obdobné činnosti (agenda zprostředkování zaměstnání, poradenství pro nezaměstnané). Rovněž se nemění služební poměr na dobu neurčitou.

[14] Ve správním spisu je dále založen zápis z ústního jednání o návrhu změny systemizace ze dne 27. května 2021, téhož dne podepsaný žalobkyní a ředitelem krajské pobočky. Rovněž součástí spisu usnesení vlády o systemizaci a služební předpis č. 5/2021 Úřadu práce České republiky.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě: „*Státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě ... b) v důsledku odvolání ze služebního místa představeného...*“.

[17] Shora uvedené zákonné ustanovení zásadně vymezuje jak rozhodovací důvody veřejné správy, tak i přezkumnou činnost soudu. Proto některé z žalobních bodů, které žalobkyně uplatnila, soud považuje za argumentaci, která tuto zákonnou úpravu výrazně překračuje a míří tak spíše proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného.

[18] Soud pak dále uvádí, že nepřerušoval řízení do doby, než bude rozhodnuto zdejším soudem ve věci napadeného rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného (již zmíněné řízení ve věci sp. zn. 11 Ad 17/2021). Soud vychází z toho, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného je pravomocné, má své právní účinky, a proto je možné vycházet z toho, že v době vyhlášení tohoto rozsudku upravuje ta práva a povinnosti žalobkyně, které jsou vymezeny jejím odvoláním ze služebního místa představeného. Vzhledem k tomu, že žaloba podaná ve správním soudnictví zásadně nemá vliv na právní moc napadeného správního rozhodnutí, soud tak z něho vychází. To nakonec odpovídá i postupu žalované a služebního funkcionáře, kteří také rozhodovali na základě takto vydaného rozhodnutí. Podle názoru soudu v tomto soudním řízení (rozhodnutí o převezení na jiné služební místo) lze přezkoumat zákonnost postupu veřejné správy bez toho, že by bylo nutné vyčkávat na jiné soudní řízení (rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného).

[19] Dále soud uvádí, že podle jeho názoru není ani napadené, ani prvostupňové správní rozhodnutí, nicotné, a proto nicotnost neprohlásil a nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že by z důvodu neprohlášení nicotnosti bylo nezákonné napadené správní rozhodnutí. Podle názoru soudu pro rozhodnutí o převezení na jiné služební místo postačí vydání prvostupňového správního rozhodnutí, aniž by bylo nutné vyčkávat na nabytí právní moci takového rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí může být vázáno na časovou podmínku, kdy jeho právní účinky jsou odsunuty do budoucna, jako se tomu stalo v tomto případě. Takovému postupu nebrání žádné zákonné ustanovení, takové rozhodnutí pak v obecné rovině předpokládá jak správní řád, tak mu nezabraňuje ani žádné ustanovení zákona o státní službě. Obě dvě rozhodnutí tak soud nepovažuje za nicotná.

[20] Další část žalobních bodů míří na tvrzenou diskriminaci při rozhodování o odvolání ze služebního místa představeného. Podle názoru soudu, byť tato argumentace je v žalobě vedena velmi obecně, tyto skutečnosti a námitky směřují obsahově proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, nikoliv proti rozhodnutí o převezení na jiné služební místo. Tomu odpovídají důvody, které jsou v žalobě vymezeny a které nekorespondují s rozhodovacími důvody pro převezení na jiné služební místo

(např. napadení služebních hodnocení, nesouhlas s dalším fungováním konkrétního pracoviště a praktickými důsledky zrušení místa představeného na tomto pracovišti, napadení účelnosti takového postupu, skutečnosti, že žalobkyně nebyla seznámena s konkrétní podobou systemizace, která nebyla ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ani zveřejněna na webových stránkách státní správy apod.). Soud je tak toho názoru, že tyto námitky lze směřovat a jimi se bránit při vydání správního rozhodnutí, ale obsahově v tomto případě tyto námitky směřují proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, nikoliv proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Soud tak k této části žalobních bodů uvádí, že podle jeho názoru nesměřují argumentačně proti rozhodovacímu důvodu, a proto je nemá za důvodné.

[21] Poněkud konkrétněji žalobkyně napadá postup před vydáním rozhodnutí, kdy s ní nebylo projednáno převedení na jiné služební místo. Tento postup není předepsán zákonem, žalobkyně v žalobě pak ani neuvádí žádné zákonné ustanovení, které by jej stanovilo, proto soud při svém přezkumu dospěl k závěru, že se jedná o postup, který zákon neupravuje, a proto neprojednání převedení na jinou funkci není v rozporu se zákonem. Pokud žalobkyně napadá postup podle metodického pokynu, pak tento metodický pokyn může stanovit pouze takový postup, který není přímo upraven zákonem či jinou normou. Tak tomu v daném případě je, a proto pokud podle něj služební funkcionář postupoval, aniž by porušil zákonný rámec, nejedná se o žádný nezákonný postup, ale o vcelku běžnou činnost veřejné správy.

[22] Soud se rovněž nedomnívá, že by příslušné usnesení vlády o systemizaci nemělo mít své právní účinky. Tato část žaloby je velmi obecná a žalobkyně konkrétně neuvádí nic, z čeho by taková pochybnost mohla plynout.

[23] Další část žalobních bodů napadá tvrzenou nesrozumitelnost odůvodnění a nedostatek odůvodnění. Podle názoru soudu tomu tak není. Odůvodnění napadeného rozhodnutí soud považuje ve vztahu k tomu, o čem bylo ve správním řízení rozhodováno, za dostatečné, jsou z něj seznatelné důvody, proč bylo rozhodnuto a v jakém rozsahu bylo přezkoumáno prvostupňové správní rozhodnutí.

[24] Pokud žalovaná odkázala ve vypořádání těch odvolacích námitek, které žalobkyně uplatnila v odvolání proti původně vydanému správnímu rozhodnutí prvního stupně, které bylo následně zrušeno v odvolacím řízení a věc vrácena služebnímu funkcionáři k novému projednání, pak soud v takovém postupu žádnou nezákonnost či nedostatek odůvodnění nespatřuje. Jak je patrné z obsahu spisu, původní rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení. Pokud nad rámec tohoto důvodu žalovaná zároveň vypořádala odvolací důvody další, které byly v odvolání uplatněny, jedná se o běžný postup, který využívá i soudní rozhodování a který v oblasti procesního práva i omezuje argumentační možnosti v podané kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu v případě, kdy již o věci rozhodoval Nejvyšší správní soud a rozsudek krajského soudu rušil a věc mu vracel k dalšímu řízení (důvodem kasační stížnosti mohou být pouze argumenty, že krajský soud nedodržel závazný právní názor Nejvyššího správního soudu). I v těchto případech soudy znovu konkrétně nevypisují názory již vyřčené a podrobené přezkumu. Proto soud ani v případě žalované procesně obdobný postup nepovažuje za nezákonný či omezující žalobkyni ve vypořádání svých odvolacích námitek. Pokud žalobkyně s vypořádáním

svých odvolacích námitek nesouhlasila, mohla tak učinit následně v podané žalobě, a soud by je přezkoumal v rámci přezkumu správního rozhodnutí. Tak tomu ale v daném případě nebylo, neboť žalobkyně se omezila pouze na zpochybnění tohoto procesního postupu, aniž by konkrétně vymezila, s vypořádáním které své odvolací námitky nesouhlasí. Za tohoto procesního stavu tak soud činí závěr, že tento procesní postup obecně možný je, a nijak neukracuje procesní práva žalobkyně na možnost přezkumu tohoto konkrétního posouzení v řízení před soudem.

[25] K samotným důvodům pro převedení na jiné služební místo soud uvádí, že ty nesvědčí ničemu, že by vůči žalobkyni bylo postupováno účelově či diskriminačně (žalobkyně byla převedena na velmi obdobné místo s požadovaným vzděláním, v témže oboru státní služby, byla jí ponechána táž platová třída, místo výkonu služby je v témže městě). Podle názoru soudu tyto okolnosti žádné účelovosti nesvědčí, a žalobkyně je v žalobě ani konkrétněji netvrdí. Pokud uvádí, že část výkonu práce neodpovídá jejímu vzdělání (např. kontrola evidence docházky, či ověření totožnosti lektora a účastníků kurzů), pak se podle názoru soudu jedná pouze o marginální část služebních úkolů, která nijak zásadně neovlivňuje ostatní služební úkoly. Soud lidsky chápe, že převedení žalobkyně na jiné služební místo na ní může subjektivně působit jako znevážení její dosavadní práce a zkušeností, z obsahu rozhodnutí však nic takového neplyne, přičemž rozhodnutí musí vycházet z podkladů, které žalovaná ani služební funkcionář nemohli ovlivnit (systemizace). Pokud žalobkyně napadala znovu postup podle metodického pokynu, pak soud uvádí, že odkazuje již na dříve uvedené vypořádání takového postupu týkající se metodického pokynu, kdy takový postup považuje za možný a stanovící v případě důvodů pro převedení rámcové rozhodovací důvody, podle nichž veřejná správa postupuje, a které nejsou v rozporu se zákonem.

[26] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu